

PÀTRIA

Publicació de l'independentisme unitari

23 d'abril del 2008. Núm 7.

Jaume I

800 anys del naixement del nostre rei

Entrevista al President del PNB, Xabier Arzallus

Totes les activitats del partit dels últims 6 mesos

Josep Aragay: artista i nacionalista

Articles, recomanacions, i el nou material

Editorial

Sumari

Parlem d'estelades?	3
Del patriotisme social a l'independentisme identitari	4
Onze de Setembre.	5
Manifestació de la PDD	6
Conferències sobre la immigració	7
UNCAT amb Xavier Arzalluz.	8
Consell Polític	11
Josep Aragay, artista i nacionalista	12
Racó del militant	13
El nostre material	14
Les Joventuts	14
Recomanem	15

800 anys

enguany celebrem el 800 aniversari del naixement del nostre gran rei Jaume I. Com tots sabem, la trajectòria històrica d'aquest monarca català va canviar la dimensió del nostre destí perquè va dur les fronteres de la nació fins allà on encara són avui. Va conquerir les Illes Balears i el Regne de València. Fins allà on van arribar les tropes catalanes encara es parla català, o sigui que tot i la regressió i les agressions d'Espanya, no hem retrocedit ni un centímetre dels límits màxims que ha tingut mai el nostre poble.

El Govern de Catalunya, presidit pel dirigent del PSOE José Montilla, ha passat de puntetes sobre aquesta celebració i els seus socis d'ERC tampoc han demostrat cap interès en celebrar un fet d'aquesta magnitud. En qualsevol país normal, el 800 aniversari del naixement d'una de les figures històriques més importants seria un esdeveniment clau, però per a la Generalitat és un tema menor. Sort que els catalans no pensen així i guarden bona memòria col·lectiva sobre el nostre rei, tal com va quedar demostrat amb el programa de televisió El favorit, on Jaume I va quedar guanyador per votació popular.

A banda de celebrar aquest aniversari, el número de Pàtria que teniu a les mans està ple d'informació referent als actes i esdeveniments organitzats per Unitat Nacional Catalana. El partit duu a terme una activitat constant i en les properes pàgines així ho demostrem. Hem fet un salt endavant en la celebració dels actes relatius a la Diada Nacional de l'Onze de Setembre i estem duent a terme una sèrie de conferències itinerants sobre el problema de la immigració. També les joventuts estan ampliant la seva activitat i regularitzant les seves accions reivindicatives.

També enguany celebrarem la segona edició del Dia del Partit. L'any passat va ser la primera edició i, tot i que modestament, vam posar la primera pedra d'una cita que s'haurà de fer cada any per donar continuïtat històrica al moviment nacionalista 33 per tal que esdevingui un punt de trobada per a tota la bona gent que pensa com nosaltres. Us hi esperem!

Article

Parlem d'estelades?

Qualsevol independentista català ha vist que hi ha dos tipus d'estelades i segur que ha percebut que hi ha un rerefons ideològic que va més enllà de motius estètics. Segur que se li ha explicat que l'estelada blava amb estel blanc és "de dretes" i que l'estelada groga amb estel roig és "d'esquerres". Tot això són ximpleries i intoxicacions destinades a dividir l'independentisme, pensades i escampades per persones irresponsables més interessades en les batalles intestines i la divisió sectària que no pas en construir un ampli moviment transversal al servei de la lluita nacional. De manera que, per aclarir conceptes i assenyalar amb el dit els responsables d'aquesta divisió absurda que només ens divideix, explicarem ara l'origen de totes dues versions.

L'estelada blava apareix per primer cop, segons algunes fonts, durant l'any 1903 al Centre Catalanista de Santiago de Cuba. Aquesta primera bandera basa el seu disseny en la bandera cubana, país que havia aconseguit la seva independència d'Espanya feia pocs anys. Però serà vint anys més tard, el 1922, quan l'estelada blava es converteix en un referent de masses amb el naixement d'Estat Català, el partit fundat per Francesc Macià. Ràpidament esdevé el símbol elemental del separatisme català i de la futura República Catalana, essent la senyera la bandera de la nació.

Durant la Guerra d'Espanya (1936-1939), la bandera estelada és duta a primera línia de combat per les unitats militars netament catalanes i al servei de Catalunya, com el Regiment Pirinenc Número 1 o la 32a Divisió Macià-Companys. La derrota de Catalunya en aquella guerra que no era nostra va provocar la dissolució de les nostres institucions. Però l'estelada blava va sobreviure en la clandestinitat, sobretot mantinguda gràcies a grups de patriotes com el Front Nacional de Catalunya (FNC), dins i fora de les fronteres de la nació catalana.

Aprofitant aquesta feblesa organitzativa del moviment independentista, l'any 1969 el Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN), inspirat pels moviments comunistes d'arreu del món, va dissenyar l'estelada amb l'estrella roja i el fons groc. Ho va fer sense consultar-ho amb ningú i sense cap mena de consens, amb l'únic objectiu de situar Catalunya, una vegada més, en una guerra que no era la nostra.

Durant els primers anys 80 l'estelada groga va fer furor, sobretot per la criminalització absurda que va patir l'estelada històrica, a la qual s'acusava estúpidament de ser "de dretes" (pot una bandera ser de dretes o esquerres?) o, pitjor encara, de ser classista. Una part del jovent català, aliè a aquestes maniobres, va assumir l'estelada groga sense donar-hi massa voltes. Per sort, amb el pas dels anys la veritat s'ha difós i cada vegada es veuen més estelades blaves, fins el punt que segurament ja són majoria els independentistes que la llueixen. Alguns per motius ideològics, altres per motius històrics, altres per fidelitat a Macià i altres perquè, no hi ha dubte, és més bonica que la groga.

Aquests són els fets veritables i la resta són i seran mentides. Amb això no volem dir que l'estelada groga i roja s'hagi de prohibir, cadascú és lliure de lluir allò que cregui oportú. De fet, aquest model d'estelada ha fet forat en alguns àmbits i ja és identificada per tothom com un símbol més de l'independentisme català. Ara bé, no permetrem que l'estelada blava sigui criminalitzada ni identificada

amb determinats partits ni maneres de pensar. L'estelada blava és l'estelada de tots i ens representa a tots. De manera que qualsevol separatista català és ben lliure i digne de dur-la allà on cregui amb el cap ben alt: és la bandera de Francesc Macià i com a tal mereix respecte i orgull.

Finalment, només queda felicitar-nos perquè és una obvietat que l'estelada blava guanya terreny dia a dia després d'uns anys durs d'intentar-la marginar socialment. Com hem dit, avui en dia en qualsevol acte de masses de caràcter patriòtic, com un partit de la selecció catalana o una manifestació separatista, la immensa majoria d'estelades són blaves amb estel blanc. Ara només cal que aconseguim normalitzar la bandera amb la Creu de Sant Jordi, la senyera més antiga del poble català i emblema de combat per excel·lència.

Roger Balestui
Solsona

Article

Del patriotisme social a l'independentisme identitari

El 24 de novembre de 2006, José Montilla era investit com el 128è President de la Generalitat de Catalunya. Els vint-i-un vots dels diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya van ser determinants en l'elecció d'un President amb un perfil nacional dels més baixos de la nostra història contemporània. En certa manera, l'insòlit gest d'un partit independentista de facilitar la presidència del país a José Montilla va ser la culminació d'una estratègia que anys enrera la mateixa direcció d'ERC havia batejat com a patriotisme social. Resumidament, i segons els seus mateixos padrins, el patriotisme social volia fer d'ERC una força de govern a partir de dues premisses: foragitar CiU cap a l'oposició amb la intenció d'anar laminant la federació convergent per acabar ocupant el seu espai polític i a la vegada establir aliances de govern amb els socialistes a les institucions més importants del país. A més a més, i fruit d'això, aquesta estratègia havia de provocar l'acostament dels socialistes cap a posicions properes al sobiranisme, amb el resultat que ERC també havia de guanyar terreny electoral al PSOE allí on aquest partit és més fort, això és, a les capitals catalanes i a la primera corona metropolitana barcelonina, que és on el vot espanyol ha tingut tradicionalment més pes.

El patriotisme social també va generar una agra polèmica en voler redefinir els puntals de la reivindicació nacionalista. Segons deien, el nacionalisme havia d'abandonar el debat identitari per centrar-se bàsicament en aspectes econòmicosocials (allò que preocupa la gent) com diuen sovint els demàgogs, i se'ns deien coses com ara que la llengua i cultura pròpies ja no serien mai més les úniques presents a Catalunya i que, per tant, calia arraconar la reivindicació identitària, sistemàticament desqualificada per essencialista i per –segons ens repetien– no respondre a les inquietuds de l'anomenada Catalunya real.

Avui ja estem en condicions de fer un primer balanç dels resultats obtinguts pel patriotisme social. Som a les portes d'un nou cicle polític que ve condicionat sobretot pel resultat de les eleccions a les cambres espanyoles del 9 de març passat en què ERC va perdre una quantitat ingent de vots i de suport ciutadà i va passar de vuit a tres diputats al Congrés de Madrid. Recordem que seguint la lògica del patriotisme social, una part de l'independentisme català s'havia abonat aquests darrers anys a legitimar el PSOE i a atiar la por al PP, tot oblidant que pel que fa als drets de Catalunya no hi ha cap diferència substancial entre els dos grans partits espanyols. Se'ns va vendre que Catalunya havia de donar una nova (una altra!) oportunitat a l'Espanya de Zapatero per avançar cap a un estat plurinacional. Típica lògica estúpida i en clau espanyola que sempre ha acabat desmentida per la història. ERC va viciar (espanyolitzar) el seu anàlisi polític participant d'estratègies entre espanyols bons i espanyols dolents que recorden massa la comèdia del policia bo i el policia dolent.

Avui ERC és una força molt més feble, més fagocitada i més satel·litzada pel PSOE que mai, just el contrari del que els dirigents d'aquest partit ens vaticinaven. Han perdut una part important de la seva credibilitat pactant "governos d'esquerres tripartits" tot avantposant l'eix ideològic per damunt de l'eix nacional. Han dilapidat un part important de la confiança rebuda de patriotes de diferents sensibilitats que anys abans els havia fet créixer. El resultat de tot plegat és que avui ERC està immersa en una crisi de lideratge i d'identitat com a partit i com a referent independentista.

Des d'Unitat Nacional Catalana diem que davant l'estrepitós fracàs de l'anomenat patriotisme social ara és el moment de l'independentisme irredempt, que és el moment de recuperar l'orgull de saber-nos catalans, que és l'hora del nacionalisme identitari. Cal reivindicar el separatisme. Cal retornar al patriotisme honest que avantposa la causa de Catalunya per davant de qualsevol altra. Entre moltes d'altres iniciatives, volem obrir sense complexos el debat sobre els efectes de la immigració a Catalunya. Necessitem reaccionar sense dilació davant d'una part important de la immigració espanyola que fa massa anys actua amb tics colonitzadors i que no té cap voluntat integradora, cal respondre a una part de la immigració llatina que sovint es mostra bel·ligerant amb tot senyal de catalanitat, o a una immigració islàmica amb uns valors socials i de convivència que es mostren massa allunyats de la nostra tradició democràtica. Cal dir ben fort i ben alt que nosaltres volem la independència no per instaurar un règim d'un determinat color polític sinó perquè volem exercir el nostre dret, per a nosaltres i per als nostres fills, de viure en una Catalunya Catalana, on la nostra llengua, cultura, costums i identitat nacional en siguin plenament hegemònics en tots els àmbits de la nostra vida quotidiana.

Unitat Nacional Catalana treballarem des de la nostra modèstia com a organització política per fer avançar tot l'espai nacionalista català cap a posicions de front nacional o front patriòtic. Nosaltres no neguem els posicionaments ideològics de cadascú, allò que en un llenguatge certament caduc s'anomenen les dretes i les esquerres. Altrament, considerem que en una situació com l'actual que en molts aspectes té elements d'emergència nacional (quants catalans o quants catalanoparlants podem comptar encara en alguns barris de pobles o ciutats de Catalunya?), hom avantposi els interessos de la pàtria per sobre dels interessos de grup, partit o ideologia.

Aquest és la nostra primera aportació al debat i sobretot a la necessària i urgent acció per a l'alliberament nacional de Catalunya.

Jordi Arnal
Membre del Secretariat Nacional d'UNCAT.

Actes

Un Onze de Setembre per un salt endavant

El passat dia 11 de setembre, Diada Nacional de Catalunya, Unitat Nacional Catalana (UNCat) va dur a terme un desplegament organitzatiu sense precedents en els pocs anys que té des de la seva creació. Tot i que pugui semblar un desplegament modest, per a nosaltres és un salt endavant en capacitat de mobilització i en qualitat. És, a més, un petit símptoma que la nostra organització avança cada dia i que cada vegada més gent, sobretot joves, s'hi afegeixen amb ganes de treballar.

Els actes van començar el dia abans al vespre, concretament a Vic, on una representació dels militants de la Catalunya va fer una ofrena floral i una petita concentració amb un parlament. A l'acte s'hi van afegir persones d'altres entitats, la qual cosa evidencia que el partit s'està obrint a la societat i cada vegada és percebut amb més bons ulls pels ciutadans i ciutadanes nacionalistes.

També aquell mateix dia, la vigília de la Diada Nacional, una delegació del partit a Barcelona va fer una ofrena floral al monument al general Josep Moragues, situat prop del port de la capital catalana. Hores més tard, també a Barcelona, es va fer un nou homenatge als caiguts al Fossar de les Moreres. Aquest lloc emblemàtic estava ple de bons patriotes, que van aplaudir i animar l'ofrena de la nostra organització. L'acte es va cloure amb el cant dels Segadors.

L'endemà, per primera vegada, UNCat va dur a terme una ofrena floral al monument a Rafael Casanova. La comitiva va ser nodrida i va ser molt aplaudida per la gent que es va congrega davant del monument al conseller en cap de la ciutat durant el setge del 1714. Simulàniament, es van posar parades informatives als voltants de l'indret, on molta gent es va informar sobre UNCat i es va distribuir material nacionalista i exemplars anteriors de la revista Pàtria. Globalment, el partit va mobilitzar dotzenes de militants i va demostrar que és un projecte en moviment.

Recull de fotografies

Actes

UNCAT assisteix a la manifestació de la PDD

Com no podia ser d'altra manera, la direcció nacional del partit va decidir que Unitat Nacional Catalana s'havia d'implicar al màxim en l'organització i participació de la manifestació de la Plataforma pel Dret a Decidir (PDD) que va reclamar, el dia 1 de desembre, la màxima sobirania en matèria d'infraestructures. Evidentment, era una manifestació independentista, raó per la qual no podíem fallar. Ja fa temps que col·laborem amb la PDD, de manera que va ser fàcil posar-nos d'acord en relació al lloc que UNCat havia d'ocupar en la manifestació i les persones que havíem de destinar al servei d'ordre de la pròpia manifestació.

Així doncs, es va decidir que el bloc unitari, liderat per Unitat Nacional, aniria al final de la marxa. Quan va començar la manifestació, que va aplegar en total quasi un milió de persones, els militants del partit es van aplegar rere la pancarta del partit i van desplegar les senyeres, les estelades i les banderes amb la Creu de Sant Jordi, la nostra bandera de combat. Altres grups i col·lectius nacionalistes radicals, com alguns militants d'Estat Català que no tenien un lloc concret on anar, van demanar permís per afegir-se al bloc unitari. Lògicament, atenent al nostre esperit de sumar, se'ls va respondre que sí i es van afegir amb les seves estelades al nostre bloc.

La marxa va transcórrer amb tota normalitat i no es van produir incidents de cap mena. Al contrari, la manifestació va ser una nova demostració que la unitat fa la força i que el poble català, quan s'ho proposa i aparca les seves diferències en defensa dels interessos nacionals, és una pinya que no es trenca. El missatge unitari, que és la columna vertebral del nostre moviment nacionalista, és el camí, i el dia 1 de desembre va quedar novament demostrat.

Recull de fotografies

Conferències

Cicle de conferències sobre la immigració

Durant els mesos d'octubre i febrer, Unitat Nacional va dur a terme dues conferències sobre immigració, acompanyades d'un Power Point, que van tenir un important èxit d'acollida. La primera sessió es va dur a terme a Barcelona i la segona a Sitges. Aquesta segona conferència va gaudir d'una notable cobertura mediàtica a la comarca del Garraf.

L'eix central de la conferència és la demostració que la immigració, lluny de la propaganda progressista irracional, no només no és un fenomen, sinó que és un problema que recau, sobretot, sobre les espatlles de les classes populars catalanes. Amb això no volem dir que la immigració s'hagi de tallar d'arrel, perquè la mà d'obra és necessària en una societat avançada com la nostra que no vol fer determinades feines. Ara bé, el creixement sostingut de la immigració genera problemes econòmics i culturals que una nació com Catalunya no podrà afrontar. Per això, proposem obrir el debat a cor obert i parlar-ne sense prejudicis i sense por a que ens qualifiquin amb tota mena d'insults.

Si voleu organitzar a la vostra localitat la conferència o teniu interès en saber-ne més dades, podeu escriure a correu@unitat.org i ens posarem en contacte amb vosaltres.

Unitat Nacional Catalana denuncia l'integrisme islàmic al carrer en solitari

Pocs dies després que les forces de seguretat eliminessin una cèl·lula integrista al Raval de Barcelona que pretenia atemptar contra la població civil catalana al metro i l'autobús, Unitat Nacional Catalana (UNCat) va decidir agafar el toro per les banyes i denunciar la impunitat amb la qual operen els islamistes a casa nostra, habitualment amb la complaença, quan no la complicitat passiva, d'alguns sectors progressistes que confonen tolerància amb impunitat i respecte amb suïcidi col·lectiu.

Durant l'acte, es va llegir un comunicat. El text denunciava que la realitat del fonamentalisme islàmic està amagada a casa nostra mentre s'estén com una taca d'oli per tota la nació i per la resta d'Europa. Segons el comunicat, el terrorisme i l'integrisme formen part natural d'una cultura i una societat intolerant i invasora, alhora que és una religió, la musulmana, que menysprea la llibertat i ofega els drets de les dones. A més, la seva religió estableix clarament que els no musulmans no són diferents, sinó que són, som, enemics.

Unitat Nacional denuncia que els imams s'amaguen als caus de les seves mesquites, moltes d'elles obertes amb diners públics, porten els seus fills a les escoles que nosaltres paguem, fan servir els nostres mitjans sanitaris, tot saturant-los i també pagats amb els nostres diners. I ells com ens ho paguen? Intentant fer-se esclatar carregats de bombes als autobusos i als nostres trens. Per això, el nostre partit denuncia públicament no tant sols aquest terrorista sinó els nostres governants que els toleren. Volem que els fanàtics siguin engarjolats, els seus negocis clausurats, les seves famílies repatriades, les seves mesquites tancades i els seus imams expulsats. Passem a l'ofensiva o serà massa tard.

Entrevista

UNCAT amb Xabier Arzallus, president del PNB

Vostè té una visió molt àmplia de la situació política a Euskadi. En quina situació es troba avui la situació política al seu país?

És una situació de la qual es diuen moltes coses, sobretot des de Madrid i des dels grups com el Fòrum d'Ermua i similars. Porto vivint aquesta situació des de fa molts anys, des d'abans que comencés la violència. Ho recordo molt bé. Des de llavors, cada dia es parla als diaris del tema basc, del procés de pau, de les manifestacions, etc. Tot plegat és ridícul. Jo crec que el poder espanyol, i concretament la justícia espanyola, es va desacreditant cada dia per la seva manca de solucions al conflicte. Ningú a Madrid no té un pla o un full de ruta per resoldre el problema. Veig que han fracassat i no ho poden fer pitjor, i com a nacionalista és un fet que em fa feliç.

Com valora que l'esquerra abertzale no es pugui presentar a les eleccions amb llibertat?

Em sembla absurd. Jo crec que la societat ha d'estar representada correctament. I si hi ha sectors importants de la societat als quals s'impedeix presentar-se a les eleccions no ho entendre. La llei de partits és un invent de Zapatero i ell és el culpable de la situació actual. A més, és contraproductiu. Si no es poden presentar, apareixeran per una altra banda. I jo el que vull és batre'ls a les eleccions. I ja estaven perdent molts vots a les darreres eleccions, estaven perdent suports i amb la il·legalització van recuperar suport al carrer. Madrid no volia una majoria absoluta sobiranista al parlament basc, i per això volien treure HB de circulació i els van posar fora de la llei. El govern espanyol fa una cosa molt bruta: acomodar la llei als seus interessos.

Creu que hi ha vies de col·laboració amb el PSOE?

Hi ha gent del PNB que volen acords amb els socialistes, però jo crec que el cos social del partit no n'és favorable en gran part. Crec que és una opció de part de la direcció, que volen un acostament a Zapatero i el seu equip. Crec que anem en aquesta direcció, però no per això aconseguiran que el lehendakari Ibarretxe aturi el seu pla. És impensable aplicar el Pla Ibarretxe en un escenari de pacte amb el PSOE. Com que a Madrid ho saben, van contra el lehendakari com sigui. El volen fins i tot jutjar per haver parlat amb Batasuna, la qual cosa és ridícula si tenim en compte que el PP i el PSOE han parlat directament amb ETA quan han governat. Es passen el dia conspirant contra nosaltres. En fi, és una qüestió de força interna, però el lehendakari marxarà a casa abans que pactar amb el PSOE.

Catalunya serà independent quan ella vulgui.

Quin és el seu objectiu polític en relació a Euskadi?

Sempre he dit que aquest partit, el PNB, es va crear per edificar un Estat basc. És així de senzill. Ara per ara no podem perquè estem sotmesos a una constitució formal i virtualment violenta. Només cal llegir l'article vuitè. El PNB és un partit independentista i això no ens ho traurà ningú. Hem nascut per fer l'Estat basc dins d'Europa.

La unió amb Navarra és una condició indispensable?

Jo no vull una Navarra que no vulgui estar amb la resta d'Euskal Herria. Jo no vull integrar ningú en contra de la seva voluntat. El dia que vulguin, perfecte, aquí estem esperant-los. És com els Països Catalans amb el País Valencià. Volem integrar-los a la força? Per què? Ho faran quan ells vulguin.

Més enllà del cas basc, com veu el nacionalisme avui a les nacions sense Estat a Europa?

Nosaltres som una d'aquestes nacions, com Catalunya. Crec que és un àmbit que s'està desvetllant molt darrerament. Cal mirar la història. Sempre s'havia dit, ja en temps del dictador Franco, que Catalunya mai serà independent. El País Basc potser sí, perquè és un poble petit i és més digerible per Espanya si ho perd. Però Catalunya és molt gran i molt important i els espanyols no podrien digerir que Catalunya fos independent. Deien abans, de manera similar, que Rússia no permetria mai que marxés Ucraïna, que potser deixaria marxar les repúbliques bàltiques perquè eren poc importants. I ja veieu el què ha passat: que per Madrid han desfilat tots i cadascun dels nous ambaixadors dels nous Estats lliures. I amb Iugoslàvia tres quarts del mateix: primer s'omplien la boca, començant per Narcís Serra, dient que no es podia desintegrar, i al final van reconèixer la independència de mitja dotzena de nous països i bombardejant Belgrad. Davant de tot això, qui pot dir ara que els països i nacions sense Estat ens hem de resignar? Sempre diuen que són casos diferents, com ara amb Kosovo. Clar que són casos diferents, però en el fons és el mateix. No ens faltaran precedents el dia de demà.

Com veu el cas català?

El veig molt semblant al cas basc. Catalunya és una potència al nostre costat i si la posem al costat de tots els països sense Estat d'Europa, veiem que és la nació més gran que encara no té Estat. Catalunya és una potència econòmica, cultural i tot el que vulguis, molt superior a tots començant pels escocesos i seguint pels bascos. Només cal veure l'ús importantíssim de la llengua catalana a Catalunya, i Jordi Pujol encara es queixava que es parlava poc! Catalunya podria haver estat independent fa molts segles. Els fets històrics només el treuen quan a ells els convé, com amb Gibraltar. Quan els convé, tots som iguals, i quan els convé, tots som diferents. La realitat és que Catalunya serà independent quan ella vulgui. Les coses només han de madurar més. És qüestió de temps. Quan serà? Doncs això no ho sap ningú, serà quan a Catalunya hi hagi una massa social important que digui: "fem-ho!".

Entrevista

Creu que la defensa de la identitat nacional i cultural és una línia política vigent o creu, com diuen alguns, que el nacionalisme ha de deixar de ser identitari?

És el que és: el nacionalisme és identitat, s'ha format un grup ample de gent que diu que té una llengua pròpia i això no és cap banalitat. El primer formulador del nacionalisme basc no va ser Sabino Arana, ni tampoc de la independència. Això són acusacions de Madrid sense fonament. El pare Larramendi ja ho demanava durant la primera setmana del segle XVIII. Deia literalment: "totes les llengües històriques corresponien a pobles amb una identitat pròpia". La llengua no és una broma, és el signe d'identitat més important. I no cal ser una nació sense Estat per veure-ho. Els alemanys estan estudiant com es van formar com a nació sobre la base cultural i lingüística. És un fenomen molt interessant. I això Espanya no ho pot parar. Han volgut fundar una pàtria sobre una gent que no hi vol ser. No entenc que no tinguin vergonya d'obligar una sèrie de pobles a formar part d'una pàtria de la qual no volen formar part.

Estem sotmesos a una Constitució formal i virtualment violenta.

Creu que es pot ser independentista sense ser nacionalista?

Tal com jo veig el nacionalisme, és difícil arribar a una situació com la que diu vostè. Clar que es pots er independentista per raons econòmiques o per raons culturals. Hi ha gent per a tot, però normalment una persona és nacionalista, en conseqüència és independentista o identitari, com vulgueu dir-li.

Vostè creu que l'Estat espanyol ha utilitzat la immigració per a diluir la identitat a Catalunya?

Sí, clar que ho penso. I també al País Basc, clarament. A l'època de Franco ja l'utilitzaven, portaven gent cap aquí per diluir la població autèntica. I no és una cosa de la dreta. Al PSOE durant molts anys, i encara avui, no els sembla malament diluir la identitat basca o catalana amb població castellana.

La qüestió demogràfica lligada a la immigració és preocupant?

I tant. Estem submergits en un problema global, només cal mirar què ha passat a França. Els problemes que hi ha a França i altres llocs d'Europa occidental ens haurien de fer reflexionar i prendre mesures ara que hi som a temps.

Entrevista

UNCAT amb Xabier Arzallus, president del PNB

Un dels debats del nacionalisme, que a Catalunya sobretot es discuteix que hi ha un substrat ideològic més d'esquerres, és si el nacionalisme ha de tenir unes connotacions ideològiques o si ha de ser un moviment interclassista?

Jo mai he entès aquestes divisions ideològiques, això són palles mentals. Un és el que és, i essent vostè català i volent vostè la llibertat de Catalunya, és indiferent si vostè és un monjo de Montserrat o és senzillament un treballador. El primer és el primer.

Un dels principals problemes en què ens trobem és definir Unitat Nacional Catalana com un partit interclassista. Volem el dret a viure en una Catalunya catalana. Per aquesta raó a vegades se'ns acusa de ser excoients, que no volem que la gent s'integri. Aquest argument és emprat indistintament per l'extrema esquerra i l'extrema dreta contra nosaltres.

Jo òbviament no combrego amb aquestes disquisicions, ells diuen això i vostè anirà per on vostè vulgui. Al final tot són argücies que es fan servir per a fastiguejar els nacionalistes.

En el cas del País Basc, creu que els sectors bascos més importants, econòmics i financers, juguen la carta d'un Euskadi independent?

No, per suposat que no. Ara bé, afortunadament ja no està aquí el BBVA i fins i tot Iberdrola, doncs en realitat ja són fora d'aquí, encara que diguin que no. Truquen quan els convé. Però no, aquí el gran diner mai ha estat amb res que el pugui posat en perill. És una qüestió de sentiments. I ara han vist que això de la independència va de debò i tenen por. No saben què passarà. Deuen tenir por que passi com amb el cava català, que els puguin boicotejar. Per tant, jove, amb aquesta gent no són amb els que has de comptar. Com a Catalunya, la patronal que teniu allà, que sembla poderosa, com es diu la vostra patronal? Ah sí, Foment. Poden dir missa! Si hem d'esperar que ajudin a la independència anem llestos, els seus objectius són uns altres. Val a dir que darrerament demanen la gestió de l'aeroport de El Prat, que és un bon indicatiu. Potser vol dir que ara la cartera tira més cap a la sobirania.

Una segona part de la pregunta anterior seria si el nacionalisme és una ideologia interclassista bàsicament? És un projecte de totes les classes socials?

Veurà, en tot el període des de que entra l'anàlisi marxista en la política, sempre hem de tenir en compte que ells han tingut molt clar que, per a ells, en el món, la feina és la revolució, és a dir, una sola classe, allà ens hi volen ficar. El problema que tenen és que allò nacional no els cabia en el seu esquema, no els cabia, i per això acabava tant en contra. De tant en tant, han volgut fer algun càstig contra els nacionalismes, per exemple el que va fer Stalin per encàrrec de Lenin, que era l'expert. Nosaltres sempre hem arribat a la tragèdia perquè per als socialistes som uns burgesos i uns fracassats. Jo per descomptat això ja ni ho discuteixo, o sigui que molt bé, que a vostè no li interessa? i què, això sóc jo, vingui amb mi o no vingui amb mi. Aquesta és la discussió que jo faig i ja veurà

com aquell que tingui la fibra patriòtica vindrà. Ni trenquis la fibra ni hi pintis al damunt perquè t'hagin de venir o no t'hagin de venir. Ells (els altres) si hi han d'anar aniran a per tu, contra teu. A més, als comunistes i socialistes els espanta una cosa: que havent vingut per dominar el món i volent ser la ideologia d'avui, renovadora i tot això, aquests pelats veuen com el que els que ells anomenen "petits burgesos nacionalistes" els la foten per tot arreu i tenen més força que ells. Aquesta és la veritat i no els agrada gens. Miri-ho vostè mateix: faci un recorregut pel món, parlem de Kosovo, vagi a Sri Lanka, vagi al Vietnam o Taiwan o el Tibet i veurà vostè com hi ha reivindicacions. No, ells han d'imposar el progrés fins i tot quan no el volen. Ells tenen una altra mentalitat. I així estem. Sotmetre'ns a ells? Tenir-los por? No home, no perdrem el temps ara aquí.

Creu vostè que des de Espanya ja consideren que Euskadi ja està perduda per ells? Que la independència ja és un fet inevitable?

Jo crec que alguns sí. I també en relació a Catalunya. Li tenen més por a Catalunya, precisament perquè Catalunya és més potent, i què faran sense Catalunya? I en segon lloc, d'Euskadi pensen que nosaltres sempre ens estarem pegant, que amb o sense pistoles no arribarem mai a un acord, però tots tenen por, tots tenen por. De Catalunya i d'Euskadi. Arribat el moment de la veritat, què farien? Portar els tancs? Un dia vaig llegir que un general retirat apel·lava a l'exèrcit contra els nacionalismes. Deia que els militars tenen la responsabilitat de vetllar per la unitat d'Espanya, encara que el rei no els ho demani. Doncs que vinguin amb els tancs, que no els esperarà l'Ertzaintza, sinó tot el poble basc davant d'Ajuria Enea per defensar el nostre lehendakari. I si creu que a Europa, on cadascú va a la seva però que tenen encara determinats escrúpols, es quedaran tant tranquils perquè aquí no hi pot haver un vot lliure ni res, que faran els militars espanyols? Aquest és el tema, que no podran evitar que fem el que haurem de fer.

Xabier Arzallus, entrevista feta a Bilbao el 23 d'abril del 2007

... i volent la llibertat de Catalunya, és indiferent si vostè és un monjo de Montserrat o un treballador. El primer és el primer.

Consell polític

El Consell Polític agafa embrenzida

Tal com preveuen els estatuts del partit, les reunions del Consell Polític es duen a terme amb tota normalitat. En aquest sentit, s'ha reunit en dues ocasions en el que portem d'any. Les dues reunions s'han fet dins el calendari previst i amb l'assistència de la immensa majoria dels seus membres, la qual cosa demostra, una vegada més, que la maquinària del partit és petita però alhora funciona amb força precisió i disciplina (una virtut en desús dins del camp independentista).

Durant la primera reunió, celebrada durant el mes de gener, es va decidir el sentit del vot a les eleccions generals, que com tothom sap va ser el l'abstenció patriòtica per no legitimar el sistema polític espanyol dominant. El debat, que ja durava de feia setmanes entre la militància, va contemplar altres opcions, com el vot en blanc o donar suport a d'altres formacions nacionalistes, però finalment es va decidir l'abstenció després d'un debat ric i viu.

A banda, durant aquesta reunió, celebrada a Barcelona, es va parlar de diverses qüestions, com l'organització de les presentacions sobre immigració de les quals parlem en aquest mateix número de Pàtria. Es van calendaritzar les reunions i es van enfocar correctament. A més, es van organitzar alguns actes reivindicatius, com l'acte contra l'integrisme islàmic del qual també es parla en aquestes pàgines.

El Consell Polític també va analitzar la situació d'algunes agrupacions i va reorganitzar algunes àrees territorials per fer-les més efectives i eficients. Finalment, es va acordar la impressió de nou material, com les noves banderes del partit i donar suport a les Joventuts – Nosaltres Sols per tal que impulsin el seu nou salt endavant organitzatiu.

La segona reunió de l'any es va dur a terme a mitjans del mes d'abril, també a Barcelona. A banda de fer balanç de les eleccions i d'algunes mobilitzacions, bàsicament va servir per organitzar i millorar l'Aplec de la Unitat –Dia del partit, que es tornarà a celebrar durant el mes de juliol al santuari de Montgrony, al Ripollès. Com és habitual, també es va parlar d'organització interna i altres qüestions internes de les quals no es pot donar compte en aquestes pàgines, com és natural.

Comunicat abstenció patriòtica

UNCAT RECOMANA UNA ABSTENCIÓ PATRIÒTICA A LES ELECCIONS A LES CORTS ESPANYOLES DEL 9 DE MARÇ

El Consell Polític d'Unitat Nacional Catalana (UNCat), reunit en sessió ordinària el dia 12 de gener passat a la ciutat de Barcelona, va decidir per unanimitat de tots els seus membres de recomanar l'exercici d'una abstenció activa i en clau patriòtica davant la convocatòria d'eleccions generals a les Corts de Madrid del dia 9 de març proper.

Unitat Nacional Catalana (UNCat) entén que cap de les candidatures presentades a les circumscripcions catalanes no té una voluntat real de trencament amb Espanya ni presenta un programa polític que garanteixi el dret de viure en una Catalunya Catalana, on els valors polítics, culturals i econòmics que configuren la nostra nació en siguin plenament hegemònics en tot el territori que ens és propi.

Davant d'aquest escenari, Unitat Nacional Catalana (UNCat) fa una crida per enfortir un espai polític nacionalista d'arrel identitària, capaç d'oferir respostes sense complexos a les principals preocupacions de la ciutadania, com ara el fenomen de la immigració o la fi del cicle econòmic expansiu.

Unitat Nacional Catalana (UNCat) considera que ara és el moment d'articular un front patriòtic que posi fre a un espanyolisme colonitzador que -entre d'altres agressions i sense cap vergonya- vol laminar la nostra llengua i cultura d'aquells àmbits on relativament hi tenen una presència significativa, com ara en l'ensenyament i en determinades institucions i administracions públiques.

Cridem, doncs, a tots els patriotes catalans a mobilitzar-se per enfortir un separatisme de combat i a manifestar el nostre més ferm rebuig a Espanya, als polítics i partits espanyols i als que voldrien ser-ho, tot abstenim-nos de participar en unes eleccions que no són les nostres.

Com diu la dita popular, d'Espanya ni vent ni gent!

Consell Polític d'Unitat Nacional Catalana.

Barcelona, 15 de gener de 2008.

Biografies

Josep Aragay: nacionalista i artista

Josep Aragay i Blanchart no és un artista català especialment conegut com ho poden ser Miró o Dalí, però cada dia milers de catalans passen per davant d'una de les seves obres, alguns sense parar-hi massa atenció atrafegats amb l'anar i venir dels dies laborables o de compres, d'altres s'hi apropen a reposar una estona. Estem parlant de la font de Santa Anna, una font gòtica del 1356 situada a la zona del Portal de l'Àngel de Barcelona, i que va ser reformada el 1918 per l'artista noucentista del qual parlem.

Josep Aragay va néixer el 1889 a la capital catalana. Ben aviat destacà per la seva habilitat artística i amb només catorze anys ja publicà alguns dibuixos a la revista infantil Patufet. Li va ser encarregada la direcció plàstica de *L'almanac dels noucentistes* l'any 1911 per part d'Eugeni d'Ors.

El moviment cultural noucentista es constituirà amb la voluntat d'influir en la política i anirà lligat des de bon principi al catalanisme. És un moviment que anirà agafat de la mà de l'impuls que rebé Catalunya amb la Mancomunitat on l'artista té un paper determinant que l'ha de fer participar en les institucions.

El noucentisme busca una reivindicació de la novetat sempre tenint en compte la tradició. Així, del noucentisme sorgirà un art que buscarà trencar els esquemes existents basant-se en la tradició mediterrània més antiga de Grècia i Roma. Així doncs, es buscarà crear una Catalunya nova, però alhora aferrada als seus orígens més antics.

L'obra d'Aragay és extensa i la seva col·laboració com a dibuixant en diverses publicacions és abundosa. Però no és en la seva producció artística en el que ens volem centrar. L'any 1920 va publicar un opuscle anomenat *El nacionalisme de l'art* en el qual va voler assentar les bases per un art nacionalista català i que recentment Llibres de l'Índex ha recuperat en *El nacionalisme de l'art (de Domènech i Montaner a Aragay)*, en una edició a cura d'Abel Figueres i Joan Cusidó, on s'hi recull aquest opuscle d'Aragay i un text de Domènech i Montaner.

En aquest assaig Josep Aragay defensa una posició clarament independentista, sense ambigüitats, sense vacil·lacions, sense regionalismes, en una època on aquest camí encara no era una opció per al gran públic, mostrant així una gran clarividència pel que fa al futur de Catalunya i a les seves necessitats. Aprecieu, amb els vostres propis ulls, la contemporaneïtat d'unes paraules escrites l'any 1920:

"Jo entenc que hem de començar a sentir-nos orgullosos d'ésser catalans i de pensar i d'obrar com a tals, no ja solament davant de les estepes de la Manxa, sinó davant de les més amples i espaioses avingudes de París i Londres".

"Necessitem la independència de l'esperit nacional, perquè és ell la base de la nostra personalitat col·lectiva mentre esperem que es rebel·li pel camí dels fets".

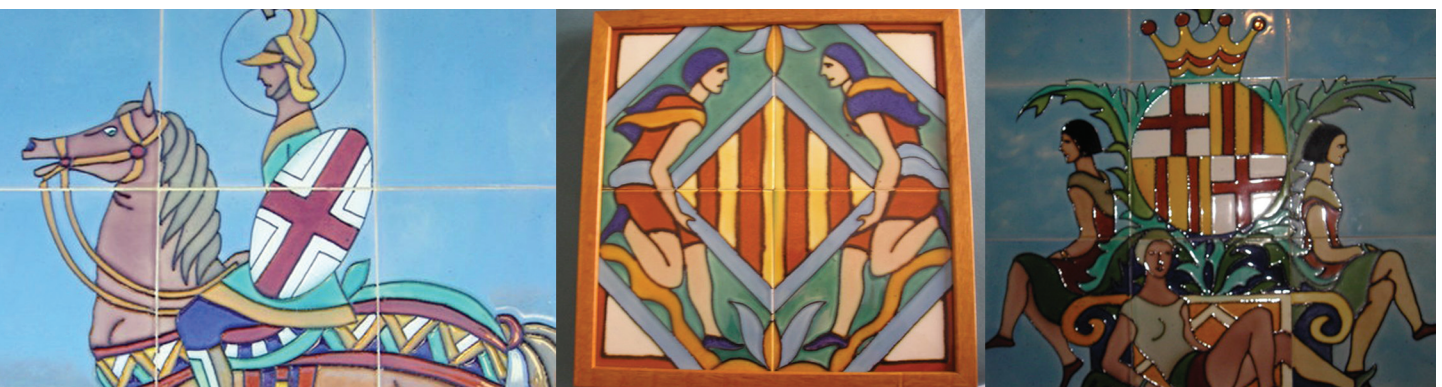
El somni de la reconstrucció nacional de Catalunya amb la Mancomunitat i el noucentisme es veié estroncat amb la dictadura de Primo de Rivera, i el 1924 Josep Aragay fou cessat de l'Escola Superior de Bells Oficis de la Mancomunitat, on era professor de decoració ceràmica, una decisió presa en contra del seu nacionalisme català convençut.

En aquestes circumstàncies, amb 35 anys decidí anar a viure al poble de la seva mare, Breda, als peus del Montseny. Allà hi coneixerà la que acabarà sent la seva esposa, Teresa Solà, i hi creà un taller ceràmic juntament amb Pere Trunas. Aviat serà una persona ben considerada al poble i passà a formar part del consistori municipal. S'explica que arran dels fets del 6 d'octubre del 1934 va ser empresonat per exigir a la Guàrdia Civil que fes onejar la senyera a la seva caserna. Això va fer que es retardés la data del seu casament, que havien programat amb Teresa Solà per aquell mateix mes.

Després de les eleccions del 1936 serà nomenat Regidor de Cultura de l'Ajuntament de Breda. Esclatà la guerra, arribà el franquisme i amb ell la detenció de Josep Aragay i la seva esposa. Se'l va condemnar injustament, només per la seva ideologia nacionalista, a sis anys de presó. Finalment només en complí un any i mig fins que se'l va deixar en llibertat condicional. És a Breda on viurà fins al final de la seva vida. Quan morí, l'hivern del 1973, els vilatans van demanar permís a l'alcalde per cobrir el seu taüt amb la senyera, l'ensenya que tant havia representat en les seves obres ceràmiques.

Anys després, la seva obra es pot seguir visitant al museu dedicat a la seva figura: el Museu Aragay, situat al carrer Nou número 2 de Breda, al mateix edifici on s'alberga l'Ajuntament. També s'han pogut veure obres seves exposades al Metropolitan Museum de Nova York arran de l'exposició "Barcelona & Modernity: From Gaudí to Dalí".

Andreu Pujol

Racó del militant

Cartes dels militants i simpatitzants

Montilla espanyol

José Montilla és un espanyol de cap a peus. Els seus actes ho corroboren. Em fa gràcia que després de portar 40 anys en aquesta terra i dedicant-se a la política durant moltíssims anys, no hagi mostrat "interès" per la nostra llengua fins que ha arribat a la presidència del nostre govern. Quan va ser nomenat President recordo que en una entrevista amb Antoni Bassas a Catalunya Ràdio li va dir que s'apuntaria a català per perfeccionar i millorar la seva parla. Doncs sort d'això! En fi, no s'ho deu TOMAR MOLT EN SERIO (una expressió que ell mateix ha utilitzat sovint).

Em fa gràcia com en aquest país no es poden dir les coses pel seu nom, almenys des de Catalunya. Per exemple, un xarnego. D'ençà els anys 50 s'ha anomenat xarnego a tots aquells immigrants espanyols o fills d'immigrants que no han demostrat ganes per integrar-se a Catalunya i sentir-se catalans: en fi, un xarnego és un colonitzador espanyol. I això ho sap tothom, o sigui que si no els hi agrada que s'hi posin fulles. Això és el que hi ha i les paraules volen dir el que volen dir. De la mateixa manera que tots sabem què és un català de soca-rel o què volem dir quan ens referim que algú és molt de la ceba, també sabem què és un xarnego. Algú que defensi Catalunya perquè es consideri català i punt mai no serà considerat un xarnego, es digui Pérez, Marín, Fernández, o Villaroel.

Tothom sap el significat real del mot xarnego i que no ens vinguin amb allò que tots aquells que tenen mare o pare de fora són xarnegos. No, no és això. El mot despectiu, que és el que utilitzem, no té res a veure amb això, té a veure amb la integració a Catalunya, la seva cultura, els seus costums i la seva parla. I sí, resulta que tenim una paraula per definir als no integrats i aquesta paraula és xarnego.

Montilla s'ha posicionat en el passat en contra del la unitat de la llengua catalana i en contra dels drets històrics de Catalunya: la gent doncs que jutgi. A part, per mi algú que crida "¡Viva España!" no és un català, senzillament és un espanyol. Cap problema. Cadascú se sent d'on se sent, però les coses clares i pel seu nom : Montilla espanyol.

Roger Lluís i Gol
Militant d'UNCat Barcelonès Nord

L'Ajuntament socialista i els símbols de la ciutat comtal

L'any 2003, una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va donar un cop mortal als símbols (segell, símbol i bandera oficial i festiva) aprovats per decisió unànime pel ple municipal de l'Ajuntament de Barcelona el 17 de maig del 1996. Aquell acord que tingué com a principals protagonistes Pasqual Maragall, el convergent Miquel Roca i el vist-i-plau de Pilar Rahola.

Tot i sabedor dels recursos presentats des d'un principi, l'Ajuntament de Barcelona va tirar pel dret i canvià tota la simbologia a corre-cuita, com qui vol desfer-se d'un mort: retolació, paperassa, vehicles municipals, bancs públics, papereres, publicacions, etc., tot passava a lluir aquell nyap. Així doncs, quan finalment la justícia va posar les coses a lloc i va ordenar que l'Ajuntament s'abstingués d'utilitzar aquells símbols, el mal ja estava fet, i Barcelona ja estava farcida d'aquell símbol fruit d'una ressaca de Maragall.

Amb aquella sentència acabaven set anys d'infàmia, en que un nyap contrari a totes les normes i principis de l'heràldica va representar la ciutat comtal. Hem d'agrair a Armand de Fluvià la seva vehemència en la lluita per acabar amb aquest malson fruit de la ressaca progre-pija-mariscalesca de les Olimpíades del 92. Com a mal menor, ens va quedar un nou escut on una corona borbònica (ells en diuen reial) substituï la clàssica corona comtal.

Ha plogut molt des del 2003. La Guàrdia Urbana, tot just adoptava el nou escut l'estiu del 2007. Moltes dependències i departaments municipals continuen utilitzant i lluint l'antic escut avui dia. Molts vehicles de la Guàrdia Urbana, i tots els del servei de la neteja, tot i estar matriculats fa menys de tres anys, continuen lluint el nyap d'escut. És evident que, tot i ser sentència del TSJC, l'Ajuntament socialista té poc interès a complir-la i substituir la simbologia il·legal, per a vergonya dels barcelonins.

Lluís Sureda
Militant d'UNCat - Barcelona

Pàtria comença en aquest número la secció de cartes dels militants i simpatitzants. Entre les cartes publicades sortejarem un llibre cada número, començant, com no pot ser d'altra manera, amb un llibre sobre Jaume I. Podeu enviar les vostres cartes i comentaris a correu@unitat.org especificant que és una carta per la revista Pàtria.

Joventuts

Acte de formació interna de les Joventuts d'Unitat Nacional Catalana "Nosaltres Sols"

Les Joventuts d'Unitat Nacional Catalana "Nosaltres Sols" continuen estructurant-se lentament a tots els nivells. No només es troben en una fase incipient d'expansió territorial i d'activitats, sinó que no oblidem la formació dels seus militats i simpatitzants. De fet, un dels objectius bàsics de les joventuts de qualsevol partit polític és la formació dels seus membres, per fer-ne persones de profit i per nodrir el partit quan abandonin les joventuts per una qüestió d'edat.

És per això que el darrer dia 8 de març es va dur a terme, al Centre Cívic Fort Pienc de Barcelona, una jornada de formació al voltant del nacionalisme català. Per a fer-ho possible, res millor que agafar com a fil conductor el llibre de Josep Armengou i Feliu, titulat "Nacionalisme català: idees i pensaments". Aquesta obra va ser recomanada pel Secretariat Nacional del partit pel seu interès. Va ser inicialment publicat l'any 1974 i reeditat el 1985, i constitueix una petita obra didàctica sobre el nacionalisme català de combat davant la imposició del castellà i del jou espanyol sobre la nostra nació. La direcció de la jornada va anar a càrrec d'un membre del Secretariat Nacional.

La trobada, segons van explicar alguns dels assistents, va ser profitosa. Per aquesta raó, la direcció de les joventuts del partit van decidir seguir aquesta via de formació en el futur. La realització de col·loquis i xerrades al voltant d'un tema concret prèviament seleccionat és una bona manera d'incrementar la formació de la jove militància separatista. Tal com ho va descriure un membre de la direcció juvenil, són "converses polítiques" que ajuden els joves a formar-se un bon criteri.

Material

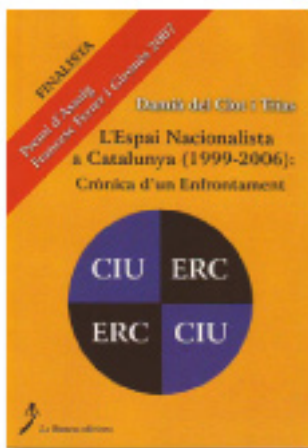

Una de les principals prioritats d'UNCat és tenir i facilitar material separatista de qualitat. Això és un fet aconseguit, tal com pot comprovar qualsevol persona que ens hagi seguit durant aquest temps. No és cap disbarat dir que el material del nacionalisme unitari és del millor que es pot trobar, no només en qualitat sinó també en disseny i en innovació. Només cal veure la revista que teniu a les mans, que s'ha renovat de dalt a baix. És precisament per això que el material s'esgota ràpidament i que les parades del partit són les més concorregudes, amb diferència.

Ara hem editat nou material. Les banderes noves són el més destacat, perquè els dissenys amb grifons tenen molt bona acollida. També hem fet noves samarretes, nous adhesius i altre material nacionalista per lluir a la facultat, a la feina o en qualsevol altra activitat. Si voleu aconseguir el nostre material, poseu-vos en contacte amb nosaltres a correu@unitat.org

Recomanem

Crònica d'un enfrontament

L'espai nacionalista a Catalunya (1999-2006): crònica d'un enfrontament

Damià del Clot i Trias

L'espai nacionalista sempre ha vingut marcat per un partit polític que ha esdevingut l'element aglutinador de les demandes nacionals i que ha exercit l'hegemonia política en el territori: als primers trenta anys del segle XX, la Lliga Regionalista de Prat de la Riba i de Cambó; a la 2a República Esquerra Republicana de Catalunya, liderada per Macià i companys; després de la dictadura franquista, Convergència i Unió, liderada per Jordi Pujol. Però l'any 1999, emergeix amb força una ERC amb un discurs àgil i fresc que, de la mà de Carod Rovira, se situa al bell mig de l'escenari polític català.

Amb una Convergència i Unió en línia descendent i una Esquerra Republicana clarament a l'alça, l'espai nacionalista català és disputat per tots dos partits en el que esdevindrà un enfrontament. Les lluites internes d'ambdues formacions i el descontentament de l'electorat seran part de les seqüeles que tant CIU com ERC hauran de patir.

Aquest llibre és, doncs, una anàlisi d'aquest enfrontament. En disputa hi ha l'electorat que s'identifica com a nacionalista, sobiranista o independentista. La crònica parlamentària, les notícies de premsa, els llibres i documents elaborats pels mateixos protagonistes, esdevenen el material bàsic d'aquest treball.

Obra finalista del Premi d'Assaig
Francesc Ferrer i Gironès 2006

Adéu Boadella

Adéu Boadella

Isabel Clara Simó

Fa un temps va sortir un llibre del bufó espanyol Albert Boadella. Duia per títol "Adéu Catalunya" i explicava que marxava de Catalunya perquè la suposada pressió nacionalista li feia insuportable la seva vida. Bé, tots sabem que aquesta pressió no va existir mai, en tot cas la seva, quan va crear el partit Ciutadans per treballar contra Catalunya i la seva llengua i cultura. En el llibre, deia que marxava a viure a Madrid i que no tornaria a viure a Catalunya, la qual cosa va ser acollida amb satisfacció per la comunitat catalana.

En qualsevol cas, l'escriptora alcoiana Isabel-Clara Simó ha gastat part del seu temps per rebatre els arguments del Boadella en un llibre titulat "Adéu Boadella" i editat per Edicions 62. L'autora explica que darrere la "mentalitat furibundament anticatalanista" de Boadella hi ha una "certa decadència" per la pèrdua d'interès del públic català per les obres de teatre del bufó espanyolista. Simó rebla el clau en considerar que Boadella s'ha quedat sense arguments després de la pèrdua del poder per part de CiU: "contra l'expresident de la Generalitat, Jordi Pujol, vivia millor".

L'escriptora i periodista creu que Boadella està en plena "decadència" i que per això ha optat per marxar del país d'un cop de porta. "En comptes de fer autocrítica", diu Simó, "Boadella ha culpats tot un país". Com a exemple, Simó recorda que Boadella va dir que "contra el nacionalisme català el millor seria enviar tancs a Catalunya". No cal dir res més.

Dia del partit

2n. APLEC DE LA UNITAT

Montgrony 06.07.2008

APUNTA-T'HI

UNITAT NACIONAL CATALANA

<http://www.unitat.org>

Més info: correu@unitat.org